

JOKA ŽIGON:

PESEM.

Sam. Ti spiš. In v sanjah on ti nosi
cvet za cvetom; ti se ga raduješ
kot otrok, ki trga rože v loki
in z roko hvaležno mu plačuješ.

Jaz pa nosim ti v življenju samem
dan za dnevom rdeče rože: kaplje
so krvi — ne boža jih beseda
tvoja, zanje nimaš ne pogleda.

*Splah ti pspate nekoliko na solnet -
fuknilo me bo!*

SILVESTER ŠKERL:

JESENI.

Dežuje... blatne so ceste.
Na nebu je gluho molčanje.
Neizjokane solze na srcu ležijo,
misli so mrtve, mrtve so sanje.

In v sobici svoji, z zastori
zelenimi in z mrakom oviti,
sedim in poslušam spomine.
Ž njimi bi mrtev hotel biti.

I jaz sem molčal ko nebo.
Kot dež so se zlile vame solze.
Oddaleč zvonovi zvonijo, in jaz,
ko da pokopal sem svoje srce.

Na ven prav, česa hočete

